

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΓΕΜΑΤΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΡΙΑΝΤΑ ΧΡΟΝΙΑ «ΜΝΗΜΟΝΑΣ»

*Από μια συζήτηση του Στρατή Μπουρνάζου με τον Τριαντάφυλλο Σκλαβενίτη,
τη Χριστίνα Κουλούρη και τον Βαγγέλη Καραμανωλάκη*

Εφημ. *Η Κυριακάτικη Αυγή*, «Ενθέματα», 12 Οκτωβρίου 2003.

Στις αρχές της δεκαετίας του 1970 κάποια παιδιά «φανατικά για γράμματα», φοιτητές τότε της Φιλοσοφικής Αθηνών, ίδρυσαν την Ελληνική Παλαιογραφική Εταιρεία, καθώς τα ενδιαφέροντα κι ο «φανατισμός» τους ασφυκτιούσαν στις αίθουσες του Αθήνησι. Ούτε τότε, ούτε λίγο αργότερα, όταν η Εταιρεία μετεξελίχθηκε στην Εταιρεία Μελέτης Νέου Ελληνισμού, τα παιδιά αυτά (γιατί περί παιδιών ή έστω νέων επρόκειτο) δεν φαντάζονταν, παρά τον ενθουσιασμό, ενθουσιασμό δικό τους και της εποχής, τη διάρκειά της ή τα αποτελέσματα που θα παρήγαγε. Κι όμως ο «Μνήμονας» (όπως έγινε γνωστή η Εταιρεία από το όνομα του περιοδικού της) όχι μόνο γιορτάζει σήμερα την τριακονταετία του, αλλά και μπορεί να αισθάνεται την ικανοποίηση ότι συνέβαλε αποφασιστικά σε αυτό που ονομάζουμε ανανέωση της νεοελληνικής ιστοριογραφίας. Οι φορείς, οι πρωτοβουλίες και τα πρόσωπα που εργάστηκαν σε αυτή την κατεύθυνση είναι βέβαιοι πολλοί, η ομάδα όμως του «Μνήμονα» παρουσιάζει ορισμένες ιδιοτυπίες που την καθιστούν ξεχωριστή: την επιδίωξη της αυτονομίας, το αίσθημα και τη διαρκή προσπάθεια της συλλογικότητας, το συνδυασμό μιας δέσμης ενεργειών (το περιοδικό, τις εκδόσεις, τις ομιλίες της Τετάρτης, τα συνέδρια, τις επιστημονικές εξορμήσεις προς εντοπισμό και κατάταξη αρχείων κ.ο.κ.). Έτσι, θέλοντας να τιμήσουμε την τριακονταετία του «Μνήμονα», αλλά και να δούμε από κοντά την πορεία και την εξέλιξή του στο χρόνο, μια πορεία εξόχως ενδιαφέρουσα, μιλήσαμε με τρεις ανθρώπους της Εταιρείας, τρεις ανθρώπους από διαφορετικές γενιές της: Τον Τ. Σκλαβενίτη, τη Χρ. Κουλούρη και τον Β. Καραμανωλάκη.

Οι απαρχές: από την Ελληνική Παλαιογραφική Εταιρεία στην EMNE

Τ. ΣΚΛΑΒΕΝΙΤΗΣ: Στην αρχή ήταν μια παρέα δεκαπέντε ανθρώπων, οι οποίοι, το 1968, σε ένα φροντιστήριο της οδού Αχαρνών μαθαίνουν παλαιογραφία από τον Ντίνο Ντόκο, βοηθό στο Ιστορικό Σπουδαστήριο του Πανεπιστημίου Αθηνών, που δεν διδάσκεται στο Πανεπιστήμιο Αθηνών. Στο μυαλό του καθηγητή, του Ντίνου Ντόκου, παλιού υποτρόφου ερευνητή του Ελληνικού Ινστιτούτου της Βενετίας, είναι ότι μπορεί να θελήσουν να πάνε στο Ινστιτούτο, το μοναδικό ελληνικό επιστημονικό ίδρυμα στο εξωτερικό — επομένως τους χρειάζεται η παλαιογραφία. Ανήκαν οι περισσότεροι στην ευρύτερη Αριστερά,

δεν είχαν όμως πολιτικές εντάξεις, ούτε μετείχαν, απ' όσο ξέρω, σε ομάδες αντιδικτατορικές. Αυτή η παρέα το 1971 αποφασίζει να ιδρύσει την Ελληνική Παλαιογραφική Εταιρεία, και να βγάλει και περιοδικό.

Με κάλεσαν στην Εταιρεία το 1971 παρακινημένοι από την πανεπιστημιακή επιμελήτρια Δέσποινα Θεμελή Κατηφόρη, που βαθμολόγησε φοιτητική μου εργασία (δημοσιεύτηκε στον πρώτο τόμο του περιοδικού της Εταιρείας). Είμαι το 21ο μέλος. Στην Ελληνική Παλαιογραφική Εταιρεία μετείχαν αρχαιολόγοι, βυζαντινολόγοι και νεοελληνιστές, ιστορικοί, αρχαιολόγοι, φιλόλογοι. Οι περισσότεροι ασχολούνταν με τα νέα ελληνικά. Για τους ιστορικούς πρότυπο ήταν ο Διονύσιος Ζακυνθός, ο καλύτερος ιστορικός του Αθήνησι, και από μακριά, στη Θεσσαλονίκη, ο Απόστολος Βακαλόπουλος, ο οποίος ως νεοελληνιστής ήταν το πρότυπο όλων. Κάποιοι φέρνουμε την εμπειρία των Κέντρων της Ακαδημίας Αθηνών και, κυρίως, του Κέντρου Νεοελληνικών Ερευνών και της γνωριμίας με τον Κ. Θ. Δημαρά. Ο Δημαράς τότε δεν είναι αποδεκτός, ούτε από την Αριστερά, ούτε από τους «συντηρητικούς», θεωρείται περίπου ο λόγιος της εκζήτησης και του παπιγιόν. Ό,τι θυμίζει Δημαρά ξορκίζεται από τους μεγαλύτερους ανάμεσά μας — έτσι, ο πρώτος *Μνήμων* δεν έχει ευρετήριο γιατί αυτές ήταν «δημαρικές συνήθειες».

Ολόκληρο το 1971 και το μισό 1972 ετοιμάζεται ο πρώτος τόμος του περιοδικού με συντακτική επιτροπή, που είδε τελικά τις μισές μελέτες. Ύστερα από πολλές συζητήσεις και προτάσεις καταλήξαμε στον τίτλο *Μνήμων*, που αποδείχτηκε τόσο χαρακτηριστικός. Απορρίψαμε για παράδειγμα τα *Ιστορίες απόδεξις*, *Φροντίσματα* αλλά και *Νέον Αθήναιον*, που μας προτάθηκε ως συνέχεια του περιοδικού που εκδόθηκε από το 1955 ως το 1967 από νέους ιστορικούς, φιλόλογους και αρχαιολόγους. Οι συναντήσεις σε σπίτια μελών στο κέντρο της Αθήνας τα βράδια περνούν ευχάριστα με συζητήσεις και διαδικαστικές αποφάσεις σε ένα κλίμα χαλαρό, χωρίς πειθαρχημένη συζήτηση και αναφορά σε κανόνες, λειτουργίες και δεσμεύσεις για σκοπούς και στόχους της Εταιρείας ή μεθοδολογικά και πρακτικότερα προβλήματα της επιστημονικής έρευνας. Οι αντιρρήσεις μιας μειοψηφίας γίνονται φανερές και αποφασίζεται από το Φεβρουάριο του 1972 στις συναντήσεις να γίνεται επιστημονική συζήτηση με ορισμένο εισηγητή ή παρουσίαση κάποιου βιβλίου.

Με μεγάλη πίεση το καλοκαίρι του 1972 συντάσσεται ο εσωτερικός κανονισμός, ο οποίος είναι απόλυτος: θέλουμε να αποφύγουμε τους κατεστημένους, και έτσι μπαίνει ο όρος ότι δεν γίνονται μέλη και το περιοδικό δεν δημοσιεύει συνεργασίες καθηγητών, υφηγητών, διευθυντών κέντρων κ.ο.κ. Στον κανονισμό υπάρχουν ορισμένα στοιχεία που μας συντροφεύουν ως σήμερα, όπως, η «καθολική όραση του παρελθόντος».

Από τη δικτατορία τη γλιτώνουμε, δεν μας στρίμωξαν. Χρειάστηκαν κάποιες εξηγήσεις στην Ασφάλεια και απολογία για το «τουρκόφιλον» του πε-

ριοδικού: εξαιτίας της δημοσίευσης στον πρώτο τόμο της μελέτης «Η ανάγκη των τουρκολογικών σπουδών εν Ελλάδι».

Τα χρόνια της μεταπολίτευσης

Έρχεται η μεταπολίτευση, και καθώς ασχολούμαστε όλο και περισσότεροι με τον νέο ελληνισμό, το 1975 αποφασίζεται η μετεξέλιξη στην Εταιρεία Μελέτης Νέου Ελληνισμού. Ήταν δύσκολη απόφαση με την προβλεπόμενη πλειοψηφία αλλά οι μεγαλύτεροι τη βίωσαν τραυματικά. Το 1975 πιάνουμε στην οδό Ισαύρων τα πρώτα, υπόγεια πάντοτε, γραφεία. Οι συναντήσεις της Τετάρτης, που έχουν αρχίσει από το 1972 όπως είπαμε, συνεχίζονται και, στο κλίμα της μεταπολίτευσης, παίρνουν χροιά αντιμαθημάτων. Προσπαθούμε να φωτίσουμε μεγάλα θέματα, με την «άλλη» οπτική που ήταν αποκλεισμένη από το Πανεπιστήμιο, θέματα όπως η εξάρτηση του ελληνικού κράτους από τις ξένες δυνάμεις, τα κοινωνικά και πολιτικά κινήματα κ.ο.κ.

Το 1976 κατεβαίνουν στο υπόγειο νέες ανατρεπτικές απόψεις. Κάνουν σκληρή κριτική: δεν τα ξέρετε από πρώτο χέρι αυτά, ενώ ξέρετε άλλα, αυτά που ερευνάτε και τα οποία θα τα λέγατε και θα τα συζητούσατε εκ περιουσίας. Πανεπιστήμιο δεν μπορεί να είστε, μπορείτε όμως να είστε ένα εργαστήριο ιστορίας. Πολλά πράγματα που ωρίμασαν στον «Μνήμονα» φέρουν τη σφραγίδα αυτών των νέων απόψεων, φίλων και μελών, που μας βοήθησαν όλους να φτάσουμε σε κάποιες διατυπώσεις θέσεων, που ίσως ενυπήρχαν μέσα μας, αλλά με τη συμμετοχή τους μορφοποιούνται, εκλεπτύνονται, εξωτερικεύονται. Αυτά ως το τέλος της δεκαετίας του 1970 και τις αρχές της δεκαετίας του 1980 που μας βρίσκει σε πλήρη ακμή με νέο εσωτερικό κανονισμό (1977), «αντιμαθήματα» στο Πανεπιστήμιο (1978, 1979), «κανονισμό» των συζητήσεων της Τετάρτης, ανανεωμένο το περιοδικό (τόμος 7, 1978-79), αποστολές ταξινόμησης του Δημοτικού Αρχείου Ερμούπολης, συζητήσεις για μεταπτυχιακούς κύκλους, για εγχειρίδιο του νεοελληνιστή, για έκδοση της σειράς «Θεωρία και μελέτες της Ιστορίας» και κυρίως τη δεύτερη γενιά μελών που έρχεται ομαδικά κοντά μας.

Ένα «αντι-πανεπιστήμιο»

ΧΡ. ΚΟΥΛΟΥΡΗ: Συνεχίζοντας, όσα θα πω είναι ένας συνδυασμός αυτοβιογραφικής προσέγγισης και μιας προσπάθειας, ως ιστορικού, να δω απέξω αυτά που συνέβησαν. Εγώ πήγα για πρώτη φορά στον «Μνήμονα» το 1982, φοιτήτρια τότε στο Ιστορικό-Αρχαιολογικό της Φιλοσοφικής Αθηνών, σε μια αναζήτηση κάτι διαφορετικού από αυτό που πρόσφερε το πανεπιστήμιο. Νομίζω ότι ο «Μνήμονας», τουλάχιστον τη δεκαετία του 1980, που τον έζησα από πολύ κοντά, υπήρξε ένα «αντι-πανεπιστήμιο»: κάλυπτε ένα σημαντικό κενό στον τομέα της Ιστορίας, κυρίως των μεταπτυχιακών σπουδών, αλλά και προσανατόλιζε

γενικότερα τους νέους ανθρώπους προς την ιστορική έρευνα: τι σημαίνει έρευνα, ποια είναι τα βασικά εγχειρίδια και πώς δουλεύουμε σ' αυτό το χώρο. Κανένας φοιτητής του Ιστορικού Τμήματος του Πανεπιστημίου Αθηνών δεν θα μπορούσε να βρει αυτά τα πράγματα εύκολα μόνος του. Υπήρχαν ασφαλώς και οι καθηγητές μας, δύο καθηγητές για να ακριβολογούμε, ο Βασίλης Σφυρόερας και ο Γεώργιος Β. Λεονταρίτης, οι οποίοι, με διαφορετικό τρόπο ο καθένας, ενθάρρυναν τους νέους φοιτητές. Στον «Μνήμονα» βέβαια εγώ οδηγήθηκα, μέσα από μια προσωπική αναζήτηση, από την τότε βοηθό του Β. Σφυρόερα, Μαρούλα Ευθυμίου. Βρήκα πραγματικά μια όαση, και πιστεύω ότι πολλά από τα στοιχεία της σημερινής μου συγκρότησης οφείλονται στον «Μνήμονα». Κι αυτό το αναγνωρίζω ως χρέος.

Η σημασία της συλλογικότητας

Σίγουρα, ο «Μνήμονας» δεν είναι ένας αφηρημένος όρος· είναι η συγκεκριμένη συλλογικότητα που συγκροτήθηκε πάνω σε συγκεκριμένες αξίες. Και εννοώ αξίες ηθικές, αξίες πολύ σημαντικές, αλλά και αρχές σχετικά με το τι σημαίνει ιστορία και ιστοριογραφία. Για μένα λοιπόν το ότι βρήκα όχι μόνο ένα χώρο που μου άνοιξε ορίζοντες επιστημονικούς, αλλά και μια παρέα που με υποδέχτηκε με ζεστασιά, με βοήθησε και με στήριξε στα πρώτα μου βήματα, ήταν κάτι καθοριστικό. Το μέγεθος του χρέους μου είναι φανερό από το γεγονός ότι το πρώτο μου άρθρο στον *Μνήμονα* ήταν μια πανεπιστημιακή εργασία, στο μάθημα του Σφυρόερα. Αυτό δείχνει τη δημοκρατικότητα που επικρατούσε, ότι δεν υπήρχε καμία ιεραρχία, δεν υπήρχαν αποκλεισμοί. Ο «Μνήμονας» λοιπόν υπήρξε, για μένα, ένα εργαστήριο και ένα αντι-πανεπιστήμιο, που κάλυπτε ένα κενό του πραγματικού πανεπιστημίου, των θεσμών. Επίσης, ο «Μνήμονας», ως συλλογικότητα, υπήρξε και ένας χώρος μύησης, και αυτό ισχύει για πολλούς ανθρώπους. Και επειδή η δική μου τουλάχιστον εποχή στην Εταιρεία συνέπεσε με μια περίοδο ιστοριογραφικής ευφορίας, στις αρχές του 1980, υπήρχε μια αίσθηση της συλλογικότητας που ενισχύεται: ότι κάναμε πράγματα σημαντικά, ότι αποτελούσαμε κομμάτι αυτού του σοβαρού εγχειρήματος, και ότι τελικά νικούσαμε· αυτή ήταν η δεκαετία του 1980.

Το βήμα προς τους νέους, που ανέφερα προηγουμένως, ήταν διπλό. Πρώτον, ένας νέος επιστήμονας μπορούσε, πριν τελειώσει τη διατριβή του, όπως συνέχίζει να συμβαίνει και σήμερα, να παρουσιάσει τη δουλειά του, στις συναντήσεις της Τετάρτης, σε ένα κοινό ειδικών, να δεχτεί κριτική, δελτία, βιβλιογραφία, τα πάντα, και έτσι να προχωρήσει πολύ παραπέρα — κάτι που δεν ήταν καθόλου εύκολο εκείνη την εποχή. Δεύτερον, εντασσόταν σε μια ερευνητική ομάδα. Η περίπτωση του Αρχείου της Σύρου είναι χαρακτηριστική — εγώ δεν την πρόλαβα στη φάση του αρχείου αλλά σε μια ύστερη φάση, την καταγραφή της βιβλιοθήκης του Γυμνασίου. Ένοιωθε κανείς ότι εντάσσεται σε μια

ομάδα που κάνει ιστορική έρευνα, και μάθαινε, μέσα από αυτή την πράξη: μια σημαντική μαθητεία στην ιστορική έρευνα.

Αυτό που έχει ενδιαφέρον, βλέποντας από κάποια απόσταση τα πράγματα, είναι ότι ξεκινώντας από έναν αποκλεισμό του πανεπιστημίου, συνειδητό και στρατηγικό στην πρώτη φάση, ο «Μνήμονας» υποκατέστησε το πανεπιστήμιο για αρκετά χρόνια, και τώρα βρίσκεται μέσα στα πανεπιστήμια. Βρίσκεται όχι μόνο με τους ανθρώπους του που ήταν ή είναι μέλη του και τώρα έχουν γίνει πανεπιστημιακοί δάσκαλοι, αλλά και, εμμέσως, μέσα από τον τρόπο διδασκαλίας, τα εγχειρίδιά τους, μέσα από την ίδια την ιστορία που περνάει στην πανεπιστημιακή διδασκαλία. Αυτή είναι μια ενδιαφέρουσα εξέλιξη σε σχέση με το πανεπιστήμιο.

Τ. ΣΚΛΑΒΕΝΙΤΗΣ: Παλέψαμε πολύ για να κατακτήσουμε και να κρατήσουμε τη συλλογικότητα, έστω στον μικρό μας κόσμο. Λέγαμε «μη θέλετε να επιβάλετε ο καθένας το μέτρο του, για να χωρούν και οι άλλοι με τα δικά τους μέτρα». Εφαρμόσαμε ακόμα την αρχή ότι δεν υπάρχουν επετηρίδες, αλλά μόνο το κριτήριο ποιος έχει διαθέσιμο χρόνο, δυνατότητες και κέφι για δουλειά και επομένως για αξιώματα. Βέβαια, πάντα στα συλλογικά σώματα αναδύεται, εκ των πραγμάτων, μια «καθοδηγητική ομάδα». Αυτή, και λόγω ηλικίας και λόγω εμπέλειας επιστημονικής και προσωπικής, πάντα έδινε έναν τόνο, και όταν υποχωρούσε, υποχωρούσε και ο «Μνήμονας» — αυτά όμως είναι μέσα στο παιχνίδι, αποκλεισμοί να μην γίνονται και η κατοχή αξιωμάτων να μην μπλοκάρει τις πρωτοβουλίες και τη δράση των άλλων.

Η Εταιρεία κλείστηκε πολύ στον εαυτό της, και από χαρακτήρα, και από ιδεολογία, και από τον τύπο της δουλειάς που κάναμε. Τα μέλη της προτιμούσαν τη δράση στους φορείς της εργασίας τους (να θυμίσω την οργάνωση εβδομάδας επιστημονικών ανακοινώσεων από ερευνητές της Ακαδημίας Αθηνών, το 1979). Όσες φορές ανοίχτηκε, το έκανε πιεζόμενη από τα πράγματα, με καλὰ συνήθως αποτελέσματα. Μια τέτοια περίπτωση ήταν το «μυνημένο Ασδραχά» το 1982. Η εκδήλωση αποφασίστηκε και πραγματοποιήθηκε μέσα σε μια εβδομάδα, και αποτέλεσε γεγονός. Ήταν πολυσήμαντος ο λόγος του Σπύρου Ασδραχά, που αποτυπώθηκε και στο βιβλιαράκι που βγήκε αμέσως (*Ιστορική έρευνα και ιστορική παιδεία. Πραγματικότητες και προοπτικές*, ΕΜΝΕ-Μνήμων, Αθήνα 1982), σχετικά με τις σιωπές, την εθνική απομόνωση, τα αδιέξοδα, τις μεταπτυχιακές σπουδές, τη μη σύνδεση της έρευνας με την παιδεία. Ήταν μια απαρχή που ανατάραξε τις ισορροπίες, άνοιξε συζητήσεις και κυρίως μορφοποίησε πολλαπλά αιτήματα που μπορούσαν να πραγματοποιηθούν. Ακολουθούν αλληπάλληλα συνέδρια, ανάμεσά τους και το συνέδριο για τη νεοελληνική πόλη από εμάς, το ΚΝΕ-ΕΙΕ οργανώνει το συνέδριο για τις μεσογειακές οικονομίες, ιδρύεται το «Ιστορικό Αρχείο Ελληνικής Νεολαίας», ιδρύονται τα *Ιστορικά*. Η γονιμότερη δεκαετία για την ιστορία του νέου ελληνισμού έχει αρχίσει. Ο Κ.

Θ. Δημαράς λέει χαρακτηριστικά για τις άλλες ανθρωπιστικές επιστήμες: «τους πήραμε φαλάγγι».

Η δημοκρατικότητα και η ευρυχωρία του «Μνήμονα»

Β. ΚΑΡΑΜΑΝΩΛΑΚΗΣ: Ας ξεκινήσω κι εγώ αυτοβιογραφικά. Κατέβηκα για πρώτη φορά τα σκαλάκια της Ισαύρων το 1989 ως φοιτητής του Ιστορικού-Αρχαιολογικού του Πανεπιστημίου Αθηνών, παρακινημένος, όπως και άλλοι, από την Όλγα Κατσιαρδή-Χέρινγκ. Ουσιαστικά όμως η πραγματική επαφή μας άρχισε το επόμενο έτος, μέσα από το σεμινάριο του Αντώνη Λιάκου, που μας πήρε όλους μαζί, δέκα με δεκαπέντε άτομα, για να παρακολουθήσουμε τις Τετάρτες του «Μνήμονα». Χάρη σε αυτόν, και χάρη σε μια δουλειά που κάναμε στο σεμινάριό του, οργανώθηκε και η πρώτη παρουσία μας στην Εταιρεία (1991), με μια συλλογική ανακοίνωση για τις αφηγηματικές στρατηγικές.

Ερχόμαστε σε μια εποχή μάλλον αριθμητικής κάμψης: η λεγόμενη δεύτερη γενιά έχει αραιώσει την παρουσία της, ενώ ταυτόχρονα υπάρχουν οι άνθρωποι της πρώτης γενιάς, που τους ξέραμε μέσα από τα βιβλία τους, ήταν για μας βιβλιογραφικές αναφορές: ο Χρήστος Λούκος, ο Αλέξης Πολίτης, ο Κώστας Λάμπας, ο Τριαντάφυλλος Σκλαβενίτης. Και αυτοί οι άνθρωποι ξαφνικά μας λένε να τους μιλάμε στον ενικό, ζητάνε την άποψή μας, μας παρακινούν να συμμετάσχουμε. Βαφτιζόμαστε λοιπόν «τρίτη γενιά». Προερχόμαστε κυρίως από το Πανεπιστήμιο Αθηνών, τη Φιλοσοφική Σχολή, και αυτό νομίζω ότι ισχύει και για τη συντριπτική πλειονότητα των μελών. Αυτό έχει το ενδιαφέρον του, δεν είναι άσχετο με το ότι ο «Μνήμονας» έχει ένα γερό πάτημα στη φιλολογία — από τον τρόπο χρήσης των πηγών, τη θεματολογία, ένα είδος λογιουσύνης, αγάπης στη λεπτομέρεια. Πολύ γρήγορα εμπλεκόμαστε σε όλες τις λειτουργίες της Εταιρείας, από τα διοικητικά μέχρι το βάψιμο των καινούργιων γραφείων. Είναι η εποχή που ο «Μνήμονας» εγκαταλείπει το υπόγειο των 25 τ.μ. της Ισαύρων και εγκαθίσταται στα σημερινά γραφεία, το υπόγειο της Ζωσίμου, των 150 τ.μ.

Πιστεύω ότι τρία ήταν τα βασικά στοιχεία που μας ενέταξαν και μας κράτησαν, ως γενιά, στον «Μνήμονα». Το πρώτο ήταν η δημοκρατικότητά του. Στην Εταιρεία μας και αποκλεισμοί υπήρξαν και ομαδοποιήσεις και δυναμικές που συγκρούστηκαν οδηγώντας σε συγκεκριμένες επιλογές, που εκ των υστέρων θεωρήθηκαν δεδομένες. Όμως, και εν γνώσει όλων αυτών, κυριάρχησε η ισοπολιτεία, υπήρξε η δυνατότητα των ανθρώπων να μιλάν και να ακούγονται, να προτείνουν. Ήταν επιλογή των παλαιότερων γενεών, που την τίμησαν και την τιμούν ακόμη.

Το δεύτερο στοιχείο είναι ότι, καθώς στις αρχές της δεκαετίας του 1990 συντελέστηκε μια μεγάλη διεύρυνση του χώρου των επαγγελματιών ιστορικών

(με ίδρυση μεταπτυχιακών τμημάτων, λ.χ.), η οποία όμως ακόμη δεν έχει ολοκληρωθεί, για τους περισσότερους από εμάς ο «Μνήμονας» λειτούργησε ως σχολείο. Και όχι μόνο οι ομιλίες της Τετάρτης, αλλά και η ταβέρνα που ακολουθούσε μετά: η ταβέρνα, στην οποία κάθονταν στο ίδιο τραπέζι άνθρωποι που δεν είχαν πολλές ευκαιρίες να βρεθούν αλλού, και κουβεντιάζουν, συζητάνε το θέμα της ομιλίας αλλά και γενικότερα, ανταλλάσσουν απόψεις. Ακούγεται ίσως παράξενο, αλλά η επιτυχία ή η κάμψη της ταβέρνας είναι και ένας καλός δείκτης για την πορεία του «Μνήμονα».

Ένα τρίτο στοιχείο που θα ήθελα να επισημάνω είναι η ευρυχωρία του. Η Εταιρεία μπόρεσε να καλύψει πολλά διαφορετικά πράγματα, και να τα καλύψει ισότιμα, δεν ζήτησε να εξορίσει από την πολιτεία των ιδεών κανέναν, από όσους τουλάχιστον μοιράζονταν την ίδια αγάπη για την ιστορία. Και για να επιστρέψω και σε αυτό που ονόμασα «δημοκρατικότητα», είναι σημαντικό ότι ενώ η ανακοίνωση για τις αφηγηματικές στρατηγικές προκάλεσε πολλές διαφωνίες στην οπτική της, παρ' όλα αυτά, από τη στιγμή που δώσαμε τα κείμενα, δημοσιεύτηκε αμέσως στο περιοδικό.

Η συμβολή του «Μνήμονα» στην ιστοριογραφία

Τ. ΣΚΛΑΒΕΝΙΤΗΣ: Μέσα από τη λειτουργία της συντακτικής επιτροπής του περιοδικού και τη συνεργασία με τους συγγραφείς για τη βελτίωση των μελετών τους αλλά και τις σεμιναριακές συναντήσεις, τις Τετάρτες του «Μνήμονα», και τη λειτουργία των επιτροπών του, παράγεται ένα είδος «προστιθέμενης αξίας». Η συντακτική επιτροπή λειτούργησε ως σύμβουλος του συγγραφέα, με παρατηρήσεις, προσθήκες, δελτία, πληροφορίες... Κάθε άρθρο συναντάει το διάλογο και τον αντίλογο της συντακτικής επιτροπής, ο συγγραφέας προσθέτει, τροποποιεί — και δεν είναι ανάγκη να κάνει αυτά που του λένε, μπορεί να κάνει κάτι άλλο που πάντως βελτιώνει τη μελέτη με εντατικοποίηση της ερευνητικής προσπάθειας. Αυτή η «προστιθέμενη αξία» είναι αμάρτυρη ως αποτέλεσμα, αφού κανείς δεν θα παραβάλλει τα αρχικά με τα τελικά κείμενα για να το καταλάβει, όμως ισχύει και πρέπει να πιστωθεί στον «Μνήμονα» ως το αποτέλεσμα συλλογικότητας, αθόρυβης προσπάθειας και αμφίδρομης πορείας, μαθητείας και διδαχής.

ΧΡ. ΚΟΥΛΟΥΡΗ: Πιστεύω ότι ο «Μνήμονας» αποτελεί καθρέφτη της σύγχρονης ελληνικής ιστοριογραφίας. Ας δούμε τις Τετάρτες: 500 ανακοινώσεις, στο διάστημα όλων αυτών των χρόνων. Και μόνο τα ονόματα δείχνουν ότι το σύνολο σχεδόν των σημερινών ιστορικών της νεότερης Ελλάδας πέρασε από τον «Μνήμονα». Πολλές από τις ανακοινώσεις έγιναν άρθρα, και ας μην ξεχνάμε κάτι που δύσκολα μπορεί να μετρηθεί αλλά είναι αναμφισβήτητο: η επικοινωνία, η ανταλλαγή απόψεων εμβολιάζει τη σκέψη πολλών, που μπορεί να είναι και απλοί ακροατές.

Υπάρχουν οι απουσίες και είναι εύγλωττες, υπάρχουν οι αποκλεισμοί (που επέβαλε ο «Μνήμονας», καθώς έχει μια ταυτότητα ξεκάθαρη), αλλά και αυτο-αποκλεισμοί. Και θα ήθελα να προσθέσω ότι αυτοί οι «αποκλειόμενοι» δεν είναι αναγκαστικά στο περιθώριο, ούτε ο «Μνήμονας», για να μη δημιουργούνται και πλάνες, είναι η κυρίαρχη τάση. Νομίζω δηλαδή ότι στη δεκαετία του 1980 η Εταιρεία λειτούργησε, κατά κάποιον τρόπο, σαν ομάδα κρούσης, μέσα από τα ερευνητικά προγράμματα, τις εκδόσεις, τα συνέδρια κ.ο.κ.: η τάση αυτή έδειχνε, και λόγω της ποσοτικής παραγωγής, ως κυρίαρχη προς τα έξω. Δεν έγινε όμως, στην πραγματικότητα, και κεκτημένη πεποίθηση ή γνώση στην κοινωνία, και αυτό φαίνεται τώρα, που έχει κλείσει ο κύκλος, και η εκλαϊκευμένη γνώση, που περνάει μέσα από μια πληθώρα δημοσιευμάτων αναδιπλώνεται: αυτό το οποίο περιθωριοποιήθηκε εμφανίζεται πάλι αρκετά ισχυρό.

Σε ό,τι αφορά τις συνέχειες και τις ρήξεις, στο επίπεδο του «Μνήμονα», εγώ βλέπω ισχυρότερες τις συνέχειες. Ακριβώς επειδή η πρώτη γενιά είχε συγκροτημένη άποψη, την οποία διαμόρφωσε, και η οποία αποτελούσε την καινοτομία. Από και πέρα όλα τα υπόλοιπα ήταν ένας διάλογος με εκείνη την καινοτομία, αλλά επ' ουδενί ανατρεπτικά εκείνης της ιδρυτικής καινοτομίας.

Β. ΚΑΡΑΜΑΝΩΛΑΚΗΣ: Ο Τριαντάφυλλος, στην αρχή, σε κάποιο σημείο, είπε ότι όταν ξεκινούσαν, ήθελαν να ανατρέψουν τα κατεστημένα. Για μένα είναι ένα ερώτημα αν μπορεί να χαρακτηριστεί ο «Μνήμονας» σήμερα κατεστημένο, και πόσο, όπως και το τι σημαίνει κατεστημένο. Σίγουρα, οικονομικά ή θεσμικά δεν αποτελεί «κατεστημένο», ταυτόχρονα όμως είναι σαφές ότι αν κάποιος μιλήσει ή γράψει στον *Μνήμονα* αυτό έχει σημασία, ας πούμε για το βιογραφικό του. Οι καιροί έχουν αλλάξει από το 1974 και αυτό δεν θα πρέπει να το παραγνωρίζουμε. Νοιώθω ότι στα τελευταία περίπου δώδεκα χρόνια που ζω και συμμετέχω στον «Μνήμονα» —στα χρόνια αυτά κάποιοι άνθρωποι που φοιτητές μαζί κατεβήκαμε τα σκαλοπάτια τέλειωσαν τις σπουδές τους και διδάσκουν σήμερα στα Πανεπιστήμια— ήταν μια εποχή που έγιναν τομές και αλλαγές, χωρίς όμως ένα ισχυρό αποτύπωμα στη φυσιογνωμία της Εταιρείας, όπως ας πούμε στη δεκαετία του 1980 με την ισχυρή πρόσδεση στο άρμα των *Annales*, μια εποχή πολύ πιο έντονης επαγγελματικοποίησης αλλά και θεωρητικών αναζητήσεων. Πόσο ο «Μνήμονας» είναι σήμερα «αντιπανεπιστήμιο» ή εργαστήριο ιστορίας; Εάν όπως λέει η Χριστίνα και συμφωνώ απολύτως, η καινοτομία πραγματοποιήθηκε το 1974...

Τ. ΣΚΛΑΒΕΝΙΤΗΣ: Η καινοτομία δεν ήρθε έτοιμη απέξω, κατακτήθηκε μέσα από τη συλλογική προσπάθεια που έφερε την ωρίμανση. Γι' αυτό έλεγα πριν για την «προστιθέμενη αξία». Και, γύρω στο 1979-1980, ένα περίγραμμα έχει σχηματισθεί. Στη συνέχεια δεν έχουμε κάτι το οποίο, ως σύνολο, να υπερβαίνει την παγίωση αυτή. Τα προχωρήματα ποτέ δεν έλειψαν και οι βελτιώσεις είναι εμφανείς.

Ο συνεκτικός ιστός

Τ. ΣΚΛΑΒΕΝΙΤΗΣ: Ο «Μνήμονας», ενώ ήταν παρέα, δεν αποτέλεσε ποτέ νεανική οργάνωση· εξαρχής ήταν σωματείο μελλόντων επαγγελματιών ιστορικών. Ο σκοπός —η φράση είναι δανεισμένη από το Σεφέρη— ήταν να γίνει λιγότερο πικρός ο αυτοδιδασκτισμός. Άρα, έπρεπε να διαβάζουμε περισσότερο, να δουλεύουμε στα αρχεία, να συζητάμε, να διαβάζουμε τα κείμενα των άλλων κ.ο.κ. Αυτό το αυστηρό επαγγελματικό αιτούμενο υπήρχε και τότε, μένει και τώρα. Και κάτι ακόμα: Ο «Μνήμονας» δεν θέλησε να γίνει προσάρτημα κάποιου φορέα. Από το 1975 πληρώνει το ενοίκιό του, έχει τον ανεξάρτητο χώρο του σε ένα ταπεινό υπόγειο, αλλά διατηρεί την αυτονομία του. Ζητά και δέχεται με ευγνωμοσύνη χορηγίες από δημόσιους και ιδιωτικούς φορείς χωρίς εξωκαταστατικές και άλλες δεσμεύσεις. Ο «Μνήμονας» δεν θα μπορούσε να προχωρήσει χωρίς τη συλλογικότητα της Εταιρείας, της ανανεούμενης παρέας. Αυτή η σύνθετη λειτουργία (: η Εταιρεία, οι Τετάρτες, το περιοδικό, οι εκδοτικές σειρές) είναι ένας πλούτος που δεν πρέπει να χαθεί. Και ας μου επιτραπεί να πω ότι είναι και πολύ διαφορετικό από ένα περιοδικό, ένα σεμινάριο, μια εκδοτική σειρά, στο πλαίσιο ενός εξασφαλισμένου δημόσιου ή ιδιωτικού φορέα, ή ένα σωματείο-σφραγίδα που ζει σαν στρείδι κολλημένο στο σώμα ενός δημόσιου ή ιδιωτικού οργανισμού. Προϋπόθεση βέβαια για να ζήσει είναι η παρουσία νέων και ενεργών μελών με ανθρώπινες σχέσεις και διατήρηση της συλλογικότητας, έτσι για να μπερδεύονται οι φίλοι και οι συνάνθρωποι, που ιεραρχούν με ηλικίες, αναζητούν εξαρτήσεις και σκοπιμότητες στις στάσεις ζωής και κρίνουν σχεδόν «παράλογη» την πορεία μιας ανανεούμενης παρέας που δεν λέει να «ενηλικιωθεί». Εδώ κάνουν λάθος, γιατί τα περισσότερα ενεργά μέλη του «Μνήμονα» είναι νέοι. Όσοι παραμένουν δραστήριοι από την πρώτη και δεύτερη γενιά, γνωρίζουν, έστω και αν κάποτε θεωρούνται απαράιτητοι, ότι ο Μνήμονας, στο όχημα του οποίου πορεύτηκαν και πέρασαν καλά 30 χρόνια, μόνο ως ζητούμενη και βιωμένη συλλογικότητα νέων ανθρώπων μπορεί να επιβιώσει με «τη γνώση του παρελθόντος να έχει νόημα ως δράση και στάση ζωής».

ΧΡ. ΚΟΥΛΟΥΡΗ: Θα πρόσθετα ότι το συνεκτικό στοιχείο, πιστεύω, είναι η αγάπη για την ιστορία. Η ιδιότητα του ιστορικού είναι ο συνεκτικός ιστός του «Μνήμονα»: ό,τι μπορεί να σημαίνει «υπηρετώ την επιστήμη της ιστορίας, με ηθικούς όρους».

Β. ΚΑΡΑΜΑΝΩΛΑΚΗΣ: Για μένα, το μεγαλύτερο επίτευγμα του «Μνήμονα» είναι ότι υπάρχει. Τριάντα χρόνια τώρα υπάρχει, με τους ίδιους όρους που φτιάχτηκαν σε μια πολύ έντονη στιγμή, στη στιγμή της μεταπολίτευσης: με όρους ευρυχωρίας, δημοκρατίας, με τόνους χαμηλόφωνους, που κατά τη γνώμη μου είναι κάτι σημαντικό, και χωρίς καμία διάθεση πρόσδεσης σε άλλους φορείς. Το υπόγειο εξακολουθεί να λειτουργεί.